

Arrest

nr. 336 909 van 28 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent Colombiaans en bent geboren op (...) 2004 in Bogota in het departement Cundinamarca. Uw vader overleed toen u vier was en na het overlijden van uw moeder in 2011 verhuisde u naar uw grootouders aan moederzijde in Forful in het departement Arauca. Voor uw vertrek uit Colombia woonde u in Madrid in het departement Cundinamarca. U woonde daar samen met uw halfbroer J.(...) A.(...) V.(...) T.(...)(O.V. nr. (...)-CGVS (...)).

Vanaf augustus 2021 werd u regelmatig aangesproken door leden van Frente 28 van de FARC om u warm te maken om zich bij hen aan te sluiten. De man van uw zus was commandant bij de ELN en werd vermoord door de FARC. Sindsdien heeft u geen contact meer met uw zus (...), die eveneens lid is van de ELN.

Na de dood van uw schoonbroer namen de rekruteringspogingen toe en werd u bedreigd omdat u zich niet wou aansluiten bij de FARC. Om die reden stuurden uw grootouders u in maart 2022 naar uw broer J.(...) en uw neef C.(...) A.(...) A.(...) M.(...)(O.V. nr. (...)- CGVS (...)) in Madrid, waar u 10 maanden verbleef en geen verdere problemen kende.

Omdat u zich niet kon aanpassen aan het stadsleven, keerde u op 2 januari 2023 terug naar uw grootouders. Zij waren inmiddels verhuisd naar Saravena, eveneens in het departement Arauca.

Eind mei 2023 werd u opnieuw bedreigd door leden van de FARC. U werd op een motor tegengehouden door twee mannen die u waarschuwden dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw schoonbroer. Uit angst voor uw leven besloot u zich te verstoppen bij uw oom, die vlakbij woonde. Op 3 juni 2023 belde uw oma u op. Ze vertelde dat drie jongens met twee motoren bij haar waren langsgekomen en naar u hadden gevraagd. U legde haar uit dat het om de FARC ging die u wilde rekruteren. Later die dag werd u opnieuw gebeld. De beller gaf u een duidelijke boodschap: als u de streek niet zou verlaten, zou de guerrilla u vermoorden omdat u hun eisen bleef negeren.

Op 6 juni 2023 keerde u terug naar Madrid, waar u begon te werken in het kledingbedrijf van uw broer J.(...) en uw neef C.(...). Vanaf eind juni 2023 begonnen de bedreigingen opnieuw. U, uw broer J.(...) en uw neef C.(...) werden herhaaldelijk bedreigd via WhatsAppberichten en telefoontjes. De FARC eiste een economische bijdrage.

Vanwege de toenemende dreiging registreerde u zich op 3 augustus 2023 als slachtoffer van gedwongen verplaatsing. Daar werd u aangeraden om geen formele klacht in te dienen, uit vrees dat dit de situatie zou verergeren. Toch besloot u, gezien de aanhoudende en escalerende intimidaties, alsnog een officiële klacht in te dienen.

Op 28 augustus 2023 ontvingen jullie een eerste dreigbrief. Op 1 september 2023 waren u, uw broer J.(...), en uw neef C.(...) onderweg van het werk naar huis, wanneer jullie werden bedreigd door twee mannen op een motor. Ze gaven jullie een waarschuwing en schoten in de lucht met een pistool. Op 9 september 2023 werd opnieuw een dreigbrief gestuurd.

Op 12 september 2023 verliet u samen met uw broer J.(...) en uw neef C.(...) Colombia via Frankrijk, vanwaar jullie per trein naar België reisden. Op 13 september 2023 kwamen jullie aan in België, waar jullie op 15 september 2023 een verzoek om internationale bescherming indienden.

In het dossier van uw neef C.(...) A.(...) A.(...) M.(...) en uw broer J.(...) A.(...) V.(...) T.(...) is intussen een beslissing genomen om zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort (1), uw identiteitskaart (2), een verklaring van gedwongen verplaatsing (4), en kopieën van de volgende documenten: uw geboorteakte (3); dreigbrieven (5-6); communicatie met de Fiscalía (7-8).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te worden vermoord door de FARC (NPO (...), p. 7). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze vrees omwille van volgende redenen:

De bedreigingen die u beweert te hebben ontvangen zijn niet geloofwaardig.

Het is weinig aannemelijk dat de FARC u gedurende een jaar volledig met rust zou laten, om u vervolgens zonder duidelijke aanleiding actief te gaan opsporen. Na de laatste bedreiging in Forful in maart 2022, zouden ze u in mei 2023 opsporen in Saravena (NPO (...), p. 8), en in juli 2023 opnieuw in Madrid (NPO (...), p. 9) — een stad die meer dan 500 kilometer van Saravena verwijderd ligt. Ze zouden ze u eerst in Saravena gecontacteerd hebben met de expliciete eis om de streek te verlaten, om dan van zodra u de streek verlaten had u een maand later te telefoneren in Madrid met de boodschap: “Dacht jij dat je jezelf kon redden door de streek te verlaten? We weten wie je familie is” (NPO (...), p. 9). Het is maar weinig waarschijnlijk dat de FARC de moeite zou doen om u in Madrid op te sporen enkel om u zo’n tegenstrijdige boodschappen over te maken.

Het beoogde doel van de bedreigingen verandert. Volgens uw verklaring werd u sinds 2021 herhaaldelijk door de FARC benaderd om u bij hen aan te sluiten (NPO (...), p. 8). Na de moord op uw schoonbroer — commandant bij de ELN — zouden deze pogingen zijn overgegaan in doodsb bedreigingen: als u niet toetrad, zou u hetzelfde lot ondergaan (NPO (...), p. 8). Daarna moet u de streek verlaten omdat u de eerdere eisen negeerde (NPO (...), p. 9), hoewel niet duidelijk is wat de FARC daar mee te winnen zou hebben. De laatste bedreigingen in Madrid gaan echter over een financiële bijdrage — niet alleen van u, maar ook van uw broer en neef, omdat jullie bij hetzelfde familiebedrijf werken (NPO (...), p. 12). Het motief van de bedreiging verandert: van een persoonlijke doodsb bedreiging wegens weigering tot rekrutering, naar de eis de streek verlaten, naar een economische afpersing van u, uw broer en uw neef (NPO (...), p. 13). Deze inconsistente eisen van de FARC maken de bedreigingen weinig waarschijnlijk.

Het is niet geloofwaardig dat het herhaaldelijk negeren van bedreigingen van de FARC zonder gevolgen zou blijven. Volgens uw verklaringen zou de FARC u, uw broer en neef hebben bedreigd via telefoongesprekken, WhatsAppberichten en dreigbrieven sinds juli 2023 (NPO (...), p. 8–9). Volgens uw neef C.(...) zouden er dagelijks berichten toekomen die steeds agressiever en gewelddadiger werden (NPO (...), p. 9). In deze berichten werd herhaaldelijk gesproken over een “laatste waarschuwing”, waarbij ook expliciete doodsb bedreigingen werden geuit (NPO (...), p. 7, 8). In september 2023 kwam het voor het eerst tot een fysieke confrontatie, waarbij de bedreigers in de lucht schoten (NPO (...), p. 9) en nog een keer zeiden dat jullie gewaarschuwd waren (NPO (...), p. 9-10). Opmerkelijk is dat er nadien nog een dreigbrief volgde (NPO (...), p. 9). Aangezien u al sinds maart 2022 bedreigingen zou ontvangen (NPO (...), p. 4, 8), nadat u ook al sinds 2021 wordt benaderd om u bij hen aan te sluiten (NPO (...), p. 8), is het opmerkelijk dat ze ondanks meerdere ‘laatste waarschuwingen’ geen actie zouden ondernemen, terwijl ze daar wel de gelegenheid toe hadden.

Uw verklaringen over de financiële afpersing van u en uw familieleden blijven vaag en er ontbreken concrete details. U zou geen instructies krijgen over hoe de betaling moest gebeuren. De bedreigingen zouden steeds intenser en frequenter plaatsvinden omdat jullie niet op hun eisen ingingen en de gevraagde economische bijdrage niet overmaakten (NPO (...), p. 9). Toch zou u op geen enkel moment instructies ontvangen over hoe, wanneer of waar u het bedrag moest overmaken (NPO (...), p. 12, 13; NPO (...), p. 10). Het ontbreken van deze informatie — ondanks de intensieve en herhaalde communicatie — ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde afpersingen.

U vermeldt essentiële informatie over uw vluchtmotief niet bij de DVZ. U verklaart dat het schietincident de directe aanleiding was voor uw vertrek uit Colombia (NPO (...), p. 14), maar dit incident ontbreekt volledig in uw verklaringen bij de DVZ (vragenlijst CGVS, DVZ (...)). Wanneer hier naar gevraagd wordt, geeft u aan dat er taalproblemen waren met de DVZ-medewerker (NPO (...), p. 14). Aan het begin van het onderhoud voor het CGVS werd u expliciet gevraagd of u een samenvatting van uw vluchtmotieven kon geven, wat u bevestigde (NPO (...), p. 3). Hoewel u aangeeft niet alle problemen te hebben kunnen vermelden (NPO (...), p. 3), kan worden verwacht dat u ten minste de directe aanleiding voor uw vertrek zou noemen. Het ontbreken van dit cruciale element roept twijfel op over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw gedrag is niet verenigbaar met uw voorgehouden vrees.

Het is weinig aannemelijk dat u, in afwachting van uw vertrek, zou verblijven op uw eigen adres, terwijl dit bekend was bij uw vermeende bedreigers. Na het schietincident op 1 september 2023 besloot u een vlucht naar België te boeken (NPO (...), p. 14). U stopte met werken en verliet het huis niet meer uit angst vermoord te worden (NPO (...), p. 9). Desondanks bleef u, tot aan uw vertrek op 12 september 2023 op datzelfde adres wonen (NPO (...), p. 9, 11), het adres waar eerder ook dreigbrieven waren toegekomen (NPO (...), p. 9). Aangezien u eerder al meermaals verhuisde omwille van bedreigingen, is het moeilijk te begrijpen waarom u in deze periode niet opnieuw verhuisde als u werkelijk vreesde voor uw leven door toedoen van de FARC.

U begon uw vertrek al voor te bereiden voordat er sprake was van een vrees in Madrid. U zegt eerst dat u op 6 juni 2023 naar Madrid terugkeerde om uw vertrek voor te bereiden (NPO (...), p. 4). Midden juli 2023 zouden jullie beginnen nadenken over het verlaten van het land, nadat uw neef C.(...) en broer J.(...) ook bedreigd zouden zijn (NPO (...), p. 11). Dit klopt echter niet met hun verklaringen, waarin ze zeggen dat de bedreigingen vanaf 31 juli 2023 begonnen (zie infra). U verklaarde dat u ongeveer een maand nodig had om het geld voor jullie vertrek te sparen (NPO (...), p. 7), gezien uw vertrek in september 2023 betekent dit dat u begin augustus begon te sparen. Op 4 augustus 2023 kreeg u uw internationaal paspoort (document 1). Ondanks uw zorgvuldige en tijdige voorbereidingen om het land te verlaten had u begin augustus nog geen stappen naar de autoriteiten gezet en ging u ook gewoon nog werken, wat aantoont dat er op dat moment nog geen ernstige vrees was.

Het is bovendien opmerkelijk dat u zich pas op 11 augustus 2023 tot de autoriteiten richtte voor een klacht (document 7), op een moment dat u al met de voorbereidingen voor uw vertrek bezig was. Dit roept twijfel op over het doel van deze klacht: eerder dan een serieuze poging om bescherming te zoeken binnen Colombia, lijkt dit ter voorbereiding op uw asielaanvraag.

U toont weinig betrokkenheid bij uw eigen zaak. Ondanks dat u vreest vermoord te worden bij een terugkeer, bent u niet op de hoogte van de huidige situatie en weet u niet of er nog aanwijzingen zijn dat iemand naar u op zoek is (NPO (...), p. 10). U zegt daar geen informatie over te hebben omdat u er zelf geen navraag naar hebt gedaan (NPO (...), p. 10). Dat u nauwelijks interesse toont in de actuele situatie en geen pogingen hebt ondernomen om deze informatie te achterhalen, staat haaks uw voorgehouden vrees.

U keerde eerder vrijwillig terug naar Arauca, ondanks de beweerde doodsb bedreigingen. U verklaart dat u Arauca initieel hebt verlaten vanwege doodsb bedreigingen van de FARC (NPO (...), p. 8). Het is opmerkelijk dat u vrijwillig terugkeerde naar Arauca, waar de FARC actief is en waar de bedreigingen zouden zijn begonnen, louter en alleen omdat u niet kon aarden in de stad (NPO (...), p. 4). Enerzijds mag een dergelijke overweging niet zwaarder wegen dan een reële vrees om gedood te worden, en anderzijds zijn er in Colombia nog andere nietstedelijke gebieden dan Arauca waar u zich had kunnen vestigen, indien het leven in de stad voor u onmogelijk zou zijn.

De verklaringen van u, uw broer en uw neef zijn tegenstrijdig.

Uw verklaringen over het schietincident zijn tegenstrijdig met die van uw neef C.(...). U stelt dat twee mannen jullie op een motor benaderden, die op de motor bleven zitten (NPO (...), p. 10–11), jullie met een wapen bedreigde, en vervolgens in de lucht schoten. Daarna zouden jullie zijn weggerend zonder te weten of jullie werden achtervolgd (NPO (...), p. 10). Uw neef daarentegen verklaart dat de man achterop juist van de motor afstapte om jullie te bedreigen, en dat jullie na de schoten eerst verstijfd bleven staan en pas vertrokken nadat de daders waren weggereden (NPO (...), p. 11). Deze verschillen in jullie beschrijving van het incident zijn moeilijk te verklaren als het voorval daadwerkelijk heeft plaatsgevonden.

De verklaringen over de eerste bedreigingen in Madrid verschillen. U geeft aan dat het begon met het telefoontje op 20 of 25 juli 2023 (NPO (...), p. 12) met de boodschap: 'dacht jij dat jij jezelf zou kunnen redden door de streek te verlaten, we weten wie je familie is' (NPO (...), p. 9) en dat uw neef die dag ook een dreiging via een WhatsApp-bericht ontving (NPO (...), p. 9). Uw neef en broer daarentegen verklaren dat alles begon op 31 juli 2023 toen het eerste dreigberichtje voor een financiële bijdrage bij hen toekwam (NPO (...), p. 3; NPO (...), p. 7). Ze voegen daaraan toe dat ze deze dreiging nog niet linkten met uw eerdere problemen en niet als dusdanig ernstig zagen (NPO (...), p. 3, 7; NPO (...), p. 7), wat vreemd zou zijn aangezien ze in het telefoontje dat u eerst ontving expliciet verwezen naar uw vorige problemen en naar uw familieleden.

Wanneer u wordt gevraagd of andere familieleden bedreigd zijn, antwoordt u ontkennend (NPO (...), p. 6). C.(...) verklaart echter dat zijn moeder na jullie vertrek nog 3 maanden frequent oproepen en WhatsApp-berichten ontving met bedreigingen, waarin jullie opnieuw werden aangeduid als militaire doelwitten (NPO (...), p. 9). Naar aanleiding daarvan heeft ook zij Colombia verlaten en is ze naar Chili verhuisd (NPO (...), p. 8; NPO (...), p. 7).

De stukken die u voorlegt bevatten inconsistenties en tegenstrijdigheden.

In de communicatie met de Fiscalía (vertaling document 7) verklaart u dat de FARC u begon te bedreigen en beschuldigde samen te werken met de ELN omwille van uw schoonbroer. Dit staat in contrast met uw verklaring voor het CGVS, waarin u aangeeft dat uw weigering om zich bij de FARC aan te sluiten de aanleiding zou zijn voor de bedreigingen en dat hun rekruteringspogingen toenamen na het overlijden van uw schoonbroer (NPO (...), p. 8).

U verklaart dat u op 3 augustus 2023 een erkenning als slachtoffer van ontheemding hebt aangevraagd (document 4), en dat men u daar zou hebben aangeraden om geen klacht in te dienen omdat de FARC u anders zou kunnen opsporen (NPO (...), p. 9). U verklaart dat u op 28 augustus 2023 toch besloot om een officiële klacht in te dienen, omdat de dreigingen begonnen toe te nemen (NPO (...), p. 9). Het document dat u voorlegt is echter geen officiële klacht maar een zelf opgestelde tekst die u op 11 augustus 2023 zou hebben verzonden naar de Fiscalía (document 7).

Uw persoonlijk vrees voor de FARC is, gelet op bovenstaande elementen, niet geloofwaardig.

- U stelt daarnaast dat uw zus en schoonbroer problemen zouden hebben gehad met de FARC vanwege hun vermeende betrokkenheid bij de ELN, en dat uw schoonbroer daarbij is omgebracht (NPO (...), p. 8). Zelfs indien dit zou kloppen — wat u op geen enkele manier aantoont (u legt bijvoorbeeld geen enkel bewijsstuk voor) — volgt daaruit nog niet dat ook u gegronde vrees zou moeten hebben. Er moet immers sprake zijn van een persoonlijke en concrete vrees. U bent er, om de hierboven vermelde redenen, niet in geslaagd om een dergelijke vrees aannemelijk te maken.

De (overige) documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

- Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongelooftwaardige verklaringen herstellen.

- Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte (documenten 1-3) kunnen hooguit uw nationaliteit, identiteit en familiebanden aantonen.

- Het attest van uw gedwongen verplaatsing van 3 augustus 2023 (document 4) heeft u op eigen verzoek verkregen en toont geen aantoonbaar verband met de beweerde bedreigingen die u na deze verplaatsing zou hebben ontvangen.

- De dreigbrieven (documenten 5-6) en communicatie met de Fiscalía (documenten 7-8) werden besproken.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als

Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door

hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad vaststellen dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te worden vermoord door de FARC (NPO (...), p. 7). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze vrees omwille van volgende redenen:

De bedreigingen die u beweert te hebben ontvangen zijn niet geloofwaardig.

Het is weinig aannemelijk dat de FARC u gedurende een jaar volledig met rust zou laten, om u vervolgens zonder duidelijke aanleiding actief te gaan opsporen. Na de laatste bedreiging in Forful in maart 2022, zouden ze u in mei 2023 opsporen in Saravena (NPO (...), p. 8), en in juli 2023 opnieuw in Madrid (NPO (...), p. 9) — een stad die meer dan 500 kilometer van Saravena verwijderd ligt. Ze zouden ze u eerst in Saravena gecontacteerd hebben met de expliciete eis om de streek te verlaten, om dan van zodra u de streek verlaten had u een maand later te telefoneren in Madrid met de boodschap: “Dacht jij dat je jezelf kon redden door de streek te verlaten? We weten wie je familie is” (NPO (...), p. 9). Het is maar weinig waarschijnlijk dat de FARC de moeite zou doen om u in Madrid op te sporen enkel om u zo’n tegenstrijdige boodschappen over te maken.

Het beoogde doel van de bedreigingen verandert. Volgens uw verklaring werd u sinds 2021 herhaaldelijk door de FARC benaderd om u bij hen aan te sluiten (NPO (...), p. 8). Na de moord op uw schoonbroer — commandant bij de ELN — zouden deze pogingen zijn overgegaan in doodsb bedreigingen: als u niet toetrad, zou u hetzelfde lot ondergaan (NPO (...), p. 8). Daarna moet u de streek verlaten omdat u de eerdere eisen negeerde (NPO (...), p. 9), hoewel niet duidelijk is wat de FARC daar mee te winnen zou hebben. De laatste bedreigingen in Madrid gaan echter over een financiële bijdrage — niet alleen van u, maar ook van uw broer en neef, omdat jullie bij hetzelfde familiebedrijf werken (NPO (...), p. 12). Het motief van de bedreiging verandert: van een persoonlijke doodsb bedreiging wegens weigering tot rekrutering, naar de eis de streek te verlaten, naar een economische afpersing van u, uw broer en uw neef (NPO (...), p. 13). Deze inconsistente eisen van de FARC maken de bedreigingen weinig waarschijnlijk.

Het is niet geloofwaardig dat het herhaaldelijk negeren van bedreigingen van de FARC zonder gevolgen zou blijven. Volgens uw verklaringen zou de FARC u, uw broer en neef hebben bedreigd via telefoongesprekken, WhatsAppberichten en dreigbrieven sinds juli 2023 (NPO (...), p. 8–9). Volgens uw neef C.(...) zouden er

dagelijks berichten toekomen die steeds agressiever en gewelddadiger werden (NPO (...), p. 9). In deze berichten werd herhaaldelijk gesproken over een "laatste waarschuwing", waarbij ook expliciete doodsb bedreigingen werden geuit (NPO (...), p. 7, 8). In september 2023 kwam het voor het eerst tot een fysieke confrontatie, waarbij de bedreigers in de lucht schoten (NPO (...), p. 9) en nog een keer zeiden dat jullie gewaarschuwd waren (NPO (...), p. 9-10). Opmerkelijk is dat er nadien nog een dreigbrief volgde (NPO (...), p. 9). Aangezien u al sinds maart 2022 bedreigingen zou ontvangen (NPO (...), p. 4, 8), nadat u ook al sinds 2021 wordt benaderd om u bij hen aan te sluiten (NPO (...), p. 8), is het opmerkelijk dat ze ondanks meerdere 'laatste waarschuwingen' geen actie zouden ondernemen, terwijl ze daar wel de gelegenheid toe hadden.

Uw verklaringen over de financiële afpersing van u en uw familieleden blijven vaag en er ontbreken concrete details. U zou geen instructies krijgen over hoe de betaling moest gebeuren. De bedreigingen zouden steeds intenser en frequenter plaatsvinden omdat jullie niet op hun eisen ingingen en de gevraagde economische bijdrage niet overmaakten (NPO (...), p. 9). Toch zou u op geen enkel moment instructies ontvangen over hoe, wanneer of waar u het bedrag moest overmaken (NPO (...), p. 12, 13; NPO (...), p. 10). Het ontbreken van deze informatie – ondanks de intensieve en herhaalde communicatie – ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde afpersingen.

U vermeldt essentiële informatie over uw vluchtmotief niet bij de DVZ. U verklaart dat het schietincident de directe aanleiding was voor uw vertrek uit Colombia (NPO (...), p. 14), maar dit incident ontbreekt volledig in uw verklaringen bij de DVZ (vragenlijst CGVS, DVZ (...)). Wanneer hier naar gevraagd wordt, geeft u aan dat er taalproblemen waren met de DVZ-medewerker (NPO (...), p. 14). Aan het begin van het onderhoud voor het CGVS werd u expliciet gevraagd of u een samenvatting van uw vluchtmotieven kon geven, wat u bevestigde (NPO (...), p. 3). Hoewel u aangeeft niet alle problemen te hebben kunnen vermelden (NPO (...), p. 3), kan worden verwacht dat u ten minste de directe aanleiding voor uw vertrek zou noemen. Het ontbreken van dit cruciale element roept twijfel op over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw gedrag is niet verenigbaar met uw voorgehouden vrees.

Het is weinig aannemelijk dat u, in afwachting van uw vertrek, zou verblijven op uw eigen adres, terwijl dit bekend was bij uw vermeende bedreigers. Na het schietincident op 1 september 2023 besloot u een vlucht naar België te boeken (NPO (...), p. 14). U stopte met werken en verliet het huis niet meer uit angst vermoord te worden (NPO (...), p. 9). Desondanks bleef u, tot aan uw vertrek op 12 september 2023 op datzelfde adres wonen (NPO (...), p. 9, 11), het adres waar eerder ook dreigbrieven waren toegekomen (NPO (...), p. 9). Aangezien u eerder al meermaals verhuisde omwille van bedreigingen, is het moeilijk te begrijpen waarom u in deze periode niet opnieuw verhuisde als u werkelijk vreesde voor uw leven door toedoen van de FARC.

U begon uw vertrek al voor te bereiden voordat er sprake was van een vrees in Madrid. U zegt eerst dat u op 6 juni 2023 naar Madrid terugkeerde om uw vertrek voor te bereiden (NPO (...), p. 4). Midden juli 2023 zouden jullie beginnen nadenken over het verlaten van het land, nadat uw neef C.(...) en broer J.(...) ook bedreigd zouden zijn (NPO (...), p. 11). Dit klopt echter niet met hun verklaringen, waarin ze zeggen dat de bedreigingen vanaf 31 juli 2023 begonnen (zie infra). U verklaarde dat u ongeveer een maand nodig had om het geld voor jullie vertrek te sparen (NPO (...), p. 7), gezien uw vertrek in september 2023 betekent dit dat u begin augustus begon te sparen. Op 4 augustus 2023 kreeg u uw internationaal paspoort (document 1). Ondanks uw zorgvuldige en tijdige voorbereidingen om het land te verlaten had u begin augustus nog geen stappen naar de autoriteiten gezet en ging u ook gewoon nog werken, wat aantoont dat er op dat moment nog geen ernstige vrees was.

Het is bovendien opmerkelijk dat u zich pas op 11 augustus 2023 tot de autoriteiten richtte voor een klacht (document 7), op een moment dat u al met de voorbereidingen voor uw vertrek bezig was. Dit roept twijfel op over het doel van deze klacht: eerder dan een serieuze poging om bescherming te zoeken binnen Colombia, lijkt dit ter voorbereiding op uw asielaanvraag.

U toont weinig betrokkenheid bij uw eigen zaak. Ondanks dat u vreest vermoord te worden bij een terugkeer, bent u niet op de hoogte van de huidige situatie en weet u niet of er nog aanwijzingen zijn dat iemand naar u op zoek is (NPO (...), p. 10). U zegt daar geen informatie over te hebben omdat u er zelf geen navraag naar hebt gedaan (NPO (...), p. 10). Dat u nauwelijks interesse toont in de actuele situatie en geen pogingen hebt ondernomen om deze informatie te achterhalen, staat haaks uw voorgehouden vrees.

U keerde eerder vrijwillig terug naar Arauca, ondanks de beweerde doodsb bedreigingen. U verklaart dat u Arauca initieel hebt verlaten vanwege doodsb bedreigingen van de FARC (NPO (...), p. 8). Het is opmerkelijk dat u vrijwillig terugkeerde naar Arauca, waar de FARC actief is en waar de bedreigingen zouden zijn begonnen, louter en alleen omdat u niet kon aarden in de stad (NPO (...), p. 4). Enerzijds mag een dergelijke

overweging niet zwaarder wegen dan een reële vrees om gedood te worden, en anderzijds zijn er in Colombia nog andere nietstedelijke gebieden dan Arauca waar u zich had kunnen vestigen, indien het leven in de stad voor u onmogelijk zou zijn.

De verklaringen van u, uw broer en uw neef zijn tegenstrijdig.

Uw verklaringen over het schietincident zijn tegenstrijdig met die van uw neef C.(...). U stelt dat twee mannen jullie op een motor benaderden, die op de motor bleven zitten (NPO (...), p. 10–11), jullie met een wapen bedreigde, en vervolgens in de lucht schoten. Daarna zouden jullie zijn weggerend zonder te weten of jullie werden achtervolgd (NPO (...), p. 10). Uw neef daarentegen verklaart dat de man achterop juist van de motor afstapte om jullie te bedreigen, en dat jullie na de schoten eerst verstijfd bleven staan en pas vertrokken nadat de daders waren weggereden (NPO (...), p. 11). Deze verschillen in jullie beschrijving van het incident zijn moeilijk te verklaren als het voorval daadwerkelijk heeft plaatsgevonden.

De verklaringen over de eerste bedreigingen in Madrid verschillen. U geeft aan dat het begon met het telefoontje op 20 of 25 juli 2023 (NPO (...), p. 12) met de boodschap: ‘dacht jij dat jij jezelf zou kunnen redden door de streek te verlaten, we weten wie je familie is’ (NPO (...), p. 9) en dat uw neef die dag ook een dreiging via een WhatsApp-bericht ontving (NPO (...), p. 9). Uw neef en broer daarentegen verklaren dat alles begon op 31 juli 2023 toen het eerste dreigberichtje voor een financiële bijdrage bij hen toekwam (NPO (...), p. 3; NPO (...), p. 7). Ze voegen daaraan toe dat ze deze dreiging nog niet linkten met uw eerdere problemen en niet als dusdanig ernstig zagen (NPO (...), p. 3, 7; NPO (...), p. 7), wat vreemd zou zijn aangezien ze in het telefoontje dat u eerst ontving expliciet verwezen naar uw vorige problemen en naar uw familieleden.

Wanneer u wordt gevraagd of andere familieleden bedreigd zijn, antwoordt u ontkennend (NPO (...), p. 6). C.(...) verklaart echter dat zijn moeder na jullie vertrek nog 3 maanden frequent oproepen en WhatsApp-berichten ontving met bedreigingen, waarin jullie opnieuw werden aangeduid als militaire doelwitten (NPO (...), p. 9). Naar aanleiding daarvan heeft ook zij Colombia verlaten en is ze naar Chili verhuisd (NPO (...), p. 8; NPO (...), p. 7).

De stukken die u voorlegt bevatten inconsistenties en tegenstrijdigheden.

In de communicatie met de Fiscalía (vertaling document 7) verklaart u dat de FARC u begon te bedreigen en beschuldigde samen te werken met de ELN omwille van uw schoonbroer. Dit staat in contrast met uw verklaring voor het CGVS, waarin u aangeeft dat uw weigering om zich bij de FARC aan te sluiten de aanleiding zou zijn voor de bedreigingen en dat hun rekruteringspogingen toenamen na het overlijden van uw schoonbroer (NPO (...), p. 8).

U verklaart dat u op 3 augustus 2023 een erkenning als slachtoffer van ontheemding hebt aangevraagd (document 4), en dat men u daar zou hebben aangeraden om geen klacht in te dienen omdat de FARC u anders zou kunnen opsporen (NPO (...), p. 9). U verklaart dat u op 28 augustus 2023 toch besloot om een officiële klacht in te dienen, omdat de dreigingen begonnen toe te nemen (NPO (...), p. 9). Het document dat u voorlegt is echter geen officiële klacht maar een zelf opgestelde tekst die u op 11 augustus 2023 zou hebben verzonden naar de Fiscalía (document 7).

Uw persoonlijk vrees voor de FARC is, gelet op bovenstaande elementen, niet geloofwaardig.

- U stelt daarnaast dat uw zus en schoonbroer problemen zouden hebben gehad met de FARC vanwege hun vermeende betrokkenheid bij de ELN, en dat uw schoonbroer daarbij is omgebracht (NPO (...), p. 8). Zelfs indien dit zou kloppen — wat u op geen enkele manier aantoont (u legt bijvoorbeeld geen enkel bewijsstuk voor) — volgt daaruit nog niet dat ook u gegronde vrees zou moeten hebben. Er moet immers sprake zijn van een persoonlijke en concrete vrees. U bent er, om de hierboven vermelde redenen, niet in geslaagd om een dergelijke vrees aannemelijk te maken.

De (overige) documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

- Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen.

- Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte (documenten 1-3) kunnen hooguit uw nationaliteit, identiteit en familiebanden aantonen.

- *Het attest van uw gedwongen verplaatsing van 3 augustus 2023 (document 4) heeft u op eigen verzoek verkregen en toont geen aantoonbaar verband met de beweerde bedreigingen die u na deze verplaatsing zou hebben ontvangen.*
- *De dreigbrieven (documenten 5-6) en communicatie met de Fiscalía (documenten 7-8) werden besproken.*

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er voor hem geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch zijn nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het doel van de bedreigingen verandert en gaat van rekrutering, naar doodsb bedreiging, naar vertrek om vervolgens te eindigen bij afpersing, stelt verzoeker dat deze analyse de typische dynamiek van dreigingsevolutie bij gewapende groeperingen miskent. De Raad stelt vast dat verzoeker zich klaarblijkelijk baseert op een eigen interpretatie van de evolutie van bedreigingen door een gewapende groepering, gezien er geen enkel objectief element wordt bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat hetgeen er zich bij verzoeker zou hebben afgespeeld enigszins typisch zou zijn.

Verzoeker licht dit weliswaar verder toe en stelt dat de FARC hem aanvankelijk (augustus 2021) aansprak in verleidelijke termen (geld, moto's, vrouwen, prestige), pas na de dood van zijn schoonbroer, een ELN-commandant, overging tot doodsb bedreigingen en dat toen hij ondanks deze dreiging uitweek naar Madrid, dit door de FARC gezien werd als ongehoorzaamheid of "vlucht" en de toon verscherpte en hij in Saravena een expliciete waarschuwing kreeg om de streek te verlaten, wat hij deed waarna nieuwe FARC-contacten opdoken in Madrid, meer dan 500 km verderop, waar hij opnieuw gevisieerd werd. Ditmaal niet om te rekruteren, maar met het doel van afpersing en vergelding en hierbij wijst hij erop dat de toon hard was. Hoewel verzoeker meent dat hieruit geen inconsistentie kan blijken, maar een escalatie en verschuiving van strategie naarmate hij niet inging op de eisen van de FARC kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen. Ook de Raad acht het niet geloofwaardig dat de bedreiging op een dergelijke wijze zou veranderen. Het gaat immers van een persoonlijke doodsb bedreiging wegens weigering tot rekrutering, naar de eis de streek te verlaten, naar een economische afpersing van verzoeker, zijn broer en zijn neef. Dergelijke inconsistente eisen van de FARC maken ook voor de Raad de bedreigingen niet aannemelijk. Het argument dat het plausibel is dat de actoren die hem benaderden in Madrid andere FARC-leden zijn dan die uit Arauca werpt hier, mede gelet op de hypothetische aard ervan, geen ander licht op. Het is niet geloofwaardig dat de FARC hem eerst in Saravena gecontacteerd heeft met de expliciete eis om de streek te verlaten, om dan van zodra hij de streek verlaten had en wanneer hij zich in Madrid, een stad die meer dan 500 kilometer van Saravena verwijderd ligt, bevond, een maand later daar te telefoneren met de boodschap: *"Dacht jij dat je jezelf kon redden door de streek te verlaten? We weten wie je familie is"*. Dit is volstrekt ongeloofwaardig. Het argument dat de FARC regionaal is georganiseerd en het aannemelijk is dat zijn naam werd doorgegeven aan een netwerk van informanten en afpersers elders is niet meer dan een algemene bewering en niet bij machte om voormelde ongeloofwaardige vaststelling in een ander licht te plaatsen. Waar wordt gesteld dat verwerende partij geen rekening hield met het feit dat de FARC verzoeker en zijn familieleden als 'verraders' beschouwde omwille van de weigering om zich aan te sluiten, wordt nog steeds geen afdoende verklaring geboden voor dergelijke tegenstrijdige handelingen van de FARC. Het argument dat verzoekers broer en neef samen in een zichtbare familiale onderneming werkten, wat hen tot logische doelwitten maakte voor afpersing kan evenmin volstaan ter verklaring of verschoning van de bijzonder ongeloofwaardige handelingen van de FARC. Waar verzoeker nog naar zijn eerdere verklaringen verwijst en aangeeft dat verwerende partij geen rekening houdt met de logica van vergeldingsdreiging gecombineerd met afpersing, toont hij nog steeds niet aan dat het gedrag van de FARC in de gegeven omstandigheden enigszins logisch zou kunnen zijn.

Verzoeker acht het vervolgens niet juist waar in de bestreden werd gesteld dat het herhaald negeren van bedreigingen zonder gevolgen bleef en is van mening dat een dergelijke redenering speculatief is en op geen enkele wijze zijn "geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen" weerlegt. Verzoeker wijst er ook op dat hij meerdere keren verklaarde bedreigd te zijn door motorbendes op verschillende momenten en locaties om te komen tot een fysiek gewapend incident, doch gaat er volstrekt aan voorbij dat ondanks dit zogenaamde machtsvertoon en herhaaldelijke waarschuwingen en doodsb bedreigingen er duidelijk geen echt gevaar voor verzoeker was. Waar verzoeker aanvoert dat hij de laatste waarschuwing niet zou hebben genegeerd omdat hij herhaaldelijk vluchtte, registratie vroeg als slachtoffer van gedwongen verplaatsing en klacht indiende bij het openbaar ministerie, gaat hij er ook aan voorbij dat ondanks deze handelingen de gevolgen uitbleven. Ook de Raad acht het niet aannemelijk er zoveel 'laatste waarschuwingen' zouden gegeven zijn en er op geen enkel moment is overgegaan tot uitvoering van de dreigementen, terwijl er wel de gelegenheid was. Zelfs op het ogenblik dat er zogenaamd sprake was van een, zoals verzoeker het stelt, "fysiek gewapend incident", bleef het bij wat in de lucht schieten en nog maar eens herhalen dat zij gewaarschuwd zijn. De algemene stelling dat er sprake was van een reëel escalerende dreigingspatroon dat op 1 september een piek bereikte, waarna verzoeker en zijn familie besloten het land te verlaten, doet hier geen afbreuk aan. Het betoog dit alles zou stroken met de logica van guerrilla-intimidatie is gebaseerd op eigen veronderstellingen over de manier van opereren van gewapende groepen. Overigens werd vastgesteld dat er met betrekking tot de confrontatie op 1 september tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd (zie verder) en er geen geloof aan kan worden gehecht. Het betoog dat hij deze gebeurtenis naar eigen zeggen met grote precisie en emotie, inclusie zijn reactie, vlucht nabijheid van het huis, paniek en schuilplaats achteraf heeft beschreven, werpt hier geen ander licht op. Ook waar hij verwijst naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij de oproepingen die hij kreeg niet volledig documenteerde uit vrees voor identificatie en vergelding en ze bewust verwijderde, alsook meteen actie ondernam na de gewapende aanval op 1 september en meteen vliegtickets kocht, werpt hij op voormelde pertinente vaststellingen geen ander licht.

Verzoeker meent vervolgens dat de redenering over het ontbreken van concrete elementen over de betaling geen rekening houdt met de reële context van gewapende afpersing in Colombia, waarbij de eerste bedoeling van zulke dreigingen zelden onmiddellijke betaling is, maar eerder intimidatie, onderwerping en psychologische druk. Verzoeker overtuigt met een dergelijke algemene bewering niet. In een dergelijk geval, waarbij op de beweerde dreigende manier medewerking werd geëist, kan overigens redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker in kennis werd gesteld over de manier waarop deze medewerking zou kunnen worden verleend. Waar hij naar zijn verklaring verwijst waaruit blijkt dat hij bij elke oproep de lijn verbrak, berichten blokkeerde en gesprekken nooit liet voortduren tot concrete overdracht werd besproken, toont hij niet aan dat de FARC niet bij machte was om hun concrete eisen op een andere manier dan per telefoon over te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat de FARC het adres waar verzoeker, diens halfbroer en neef zich bevonden, ook kende. De bewering dat hij handelde uit angst en voorzichtigheid en dat de gevraagde bedragen wel degelijk genoemd werden en herhaaldelijk werden geëist doet hier geen afbreuk aan. Het ontbreken van verdere geconcretiseerde informatie, ondanks de intensieve en herhaalde communicatie, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde afpersingen. Het argument dat het logisch is dat de bendeleden geen concrete instructies hadden gegeven omdat er geen respons kwam, kan ook niet overtuigen. Verzoeker schetst in zijn verklaringen zelf een beeld van een zeer dreigende en gewapende organisatie, waardoor de bewering dat de FARC hun eisen niet zou concretiseren omdat verzoeker en zijn familie hadden duidelijk gemaakt dat zij er niet op zouden ingaan, niet ernstig is. Het algemene betoog dat verzoekers verklaringen passen in een patroon van afpersingsdwang, waarin de communicatie vroegtijdig afgebroken werd uit zelfbescherming, is niet meer dan een eigen veronderstelling over het doen en laten van een organisatie als de FARC en overtuigt dan ook niet.

Waar in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker een essentieel element van zijn verzoek om internationale bescherming niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken komt verzoeker niet verder dan de stelling dat dit niet ernstig is, omdat hij tijdens het persoonlijk onderhoud spontaan heeft toegegeven dat hij dit mogelijk is vergeten of dat taalproblemen de oorzaak waren. Ook hier overtuigt verzoeker niet. De Raad stelt vast dat verzoeker bij aanvang op het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3) gevraagd werd naar zijn eerste korte interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij bevestigt dat dit interview goed is verlopen, dat hij de tolk goed heeft begrepen en dat hij een samenvatting van zijn problemen heeft kunnen geven, maar geeft hij wel aan dat hij nog correcties heeft en dat hij niet al zijn problemen heeft kunnen opsommen. Verzoeker komt wat deze correcties niet verder dan de stelling dat de datum van het overlijden van zijn schoonbroer fout werd weergegeven alsook de datum van een van zijn reizen en bevestigt dat voor het overige alles correct is. Hoewel verzoeker aangaf niet alle problemen te hebben kunnen vermelden, mag van hem wel degelijk worden verwacht dat hij ten minste de directe aanleiding voor zijn vertrek zou noemen. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust

om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn verzoek om internationale bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het is overigens pas wanneer verzoeker hiermee tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd hij enerzijds melding maakt van problemen met de tolk en anderzijds stelt dat het mogelijk is dat hij het is vergeten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). De Raad wijst er nog op dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geen enkele melding maakte van problemen met de tolk en zelfs bevestigde dat hij de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken goed begrepen had. Waar ter verschoning nog op de jonge leeftijd van verzoeker gewezen wordt en de aard en de duur van die onderhouden, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij zelf aangeeft dat hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud 19 jaar oud was en aldus meerderjarig. De Raad ziet niet in en er worden evenmin concrete elementen bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat deze leeftijd hem zou verhinderen een essentieel element in zijn relaas te vermelden. De enkele verwijzing naar de aard en de duur van dergelijke onderhouden, zonder dit nader toe te spitsen op zijn persoonlijke geval, kan hier ook geen ander licht op werpen. Ook het traumatisch karakter van het incident wordt niet concreet aangetoond. Verder wijst de Raad er nog op dat met betrekking tot het incident ook tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd (zie verder).

Waar werd vastgesteld dat verzoeker tot aan zijn vertrek op hetzelfde adres verbleef als waar eerder dreigbrieven waren toegekomen, verwijst verzoeker naar zijn verklaring dat hij in maart 2022 verhuisde uit Saravena naar Madrid om de FARC te ontvluchten en dat daardoor zijn broer en neef in het vizier van de FARC kwamen en dit omdat ze hem opvingen en met hem samenwerkten in hun bedrijf om uiteindelijk te komen tot het gewapend incident op 1 september en de dreigbrief waarin zijn neef ook met naam werd genoemd. De stelling dat verzoeker daardoor tot het besef kwam dat het vluchten onbedoeld anderen in gevaar heeft gebracht en daarom na 1 september niet opnieuw vluchtte, is niet ernstig te noemen. Het is net juist omdat er naar eigen zeggen een zeer bedreigend fysiek gewapend incident was, dat het niet aannemelijk is dat verzoeker samen met zijn broer en neef op hetzelfde adres bleven wonen en dit tot aan hun vertrek. Indien er daadwerkelijk sprake was enige vrees kon worden verwacht dat zij zouden vertrekken van deze plaats en elders zouden onderduiken. Het argument dat hij na het schietincident stopte met werken, alles verkocht en binnen bleef alsook vliegtickets kocht om Colombia te verlaten, werpt hier geen ander licht op te meer het adres gekend was bij de FARC.

Met het betoog in het verzoekschrift stellende dat de vrees begon voor de formele klacht, maar niet voor de reële dreiging, omdat hij op 6 juni 2023 terugkeerde naar Madrid na expliciete doosbedreigingen in Saravena, plaatst hij de vaststelling dat hij zijn vertrek al begon voor te bereiden voordat er sprake was van een vrees in Madrid niet. De volgende vaststellingen zijn dan ook pertinent en worden door verzoeker niet weerlegd:

“U begon uw vertrek al voor te bereiden voordat er sprake was van een vrees in Madrid. U zegt eerst dat u op 6 juni 2023 naar Madrid terugkeerde om uw vertrek voor te bereiden (NPO (...), p. 4). Midden juli 2023 zouden jullie beginnen nadenken over het verlaten van het land, nadat uw neef C.(...) en broer J.(...) ook bedreigd zouden zijn (NPO (...), p. 11). Dit klopt echter niet met hun verklaringen, waarin ze zeggen dat de bedreigingen vanaf 31 juli 2023 begonnen (zie infra). U verklaarde dat u ongeveer een maand nodig had om het geld voor jullie vertrek te sparen (NPO (...), p. 7), gezien uw vertrek in september 2023 betekent dit dat u begin augustus begon te sparen. Op 4 augustus 2023 kreeg u uw internationaal paspoort (document 1). Ondanks uw zorgvuldige en tijdige voorbereidingen om het land te verlaten had u begin augustus nog geen stappen naar de autoriteiten gezet en ging u ook gewoon nog werken, wat aantoont dat er op dat moment nog geen ernstige vrees was.” Het vage betoog dat juni in Madrid relatief rustig verliep, maar er vanaf eind juni en in juli telefonische in schriftelijke bedreigingen kwamen, op 20 tot 25 juli drie dreigtelefoons kwamen en begin augustus zijn naam werd genoemd in concrete doodsbedreigingen en dat dit de reden was om het land te verlaten en het sparen van geld meteen daarop begon, doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij moest blijven werken uit overlevingsnoodzaak en omdat zij het geld nodig hadden voor het vertrek en de arbeidssituatie familiaal en discreet was, overtuigt hij niet. Zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht had verzoeker ondanks zijn zorgvuldige en tijdige voorbereidingen om het land te verlaten begin augustus nog geen stappen naar de autoriteiten gezet en ging hij ook gewoon nog werken, wat aantoont dat er op dat moment nog geen ernstige vrees was. Indien er daadwerkelijk sprake was van een ernstige vrees kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker andere stappen zou hebben genomen. Het argument dat hij zich al op 3 augustus bij de instanties voor slachtoffers van gedwongen verplaatsing registreerde doet hier niets aan af. Het is bovendien opmerkelijk dat verzoeker zich pas op 11 augustus 2023 tot de autoriteiten richtte voor een klacht, op een moment dat hij al met de voorbereidingen voor zijn vertrek bezig was en het neerleggen van een klacht hem zelfs uitdrukkelijk werd afgeraden. Dit roept dan ook terecht twijfel op over het doel van deze klacht en lijkt deze louter te zijn ingegeven ter voorbereiding van een verzoek om internationale bescherming.

Waar werd vastgesteld dat verzoeker weinig betrokkenheid vertoont bij zijn eigen zaak, stelt verzoeker dat de verwerende partij de essentiële context die hij meedeelde negeerde. Verzoeker stelt immers te hebben verklaard dat hij bewust geen contact meer opnam met mensen in Colombia, omdat hij niemand in gevaar wilde brengen en liever discreet wilde blijven. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of dat hij nog nieuws verneemt uit het dorp, waarop verzoeker antwoordde dat hij denkt dat zijn neef wel contact heeft met diens moeder, maar dat hij niet denkt dat hij meer informatie heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Wanneer hem wordt gevraagd of hij niet aan zijn neef vraagt of hij nog nieuws heeft, stelt verzoeker louter dit niet te vragen. Wanneer hem kort daarna gevraagd werd of hij dan niet bezorgd is of andere familieleden nog bedreigd zijn, stelt hij weinig te weten om vervolgens aan te geven dat ze wel ok zijn en dat hen niets overkomen is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Indien er daadwerkelijk sprake zou zijn van een dreiging, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte is van de gebeurtenissen en bedreigingen die de moeder van zijn neef nog te beurt zijn gevallen en al evenmin dat hij hier zelfs geen interesse in heeft gezien hij er zelfs niet naar heeft gevraagd. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent de situatie in Colombia en de verdere gebeurtenissen aldaar en dit zeker ook aan de personen die er eveneens mee te maken hebben, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofdte en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. De enkele bewering dat zijn neef slechts beperkt contact had met zijn moeder en niemand in de familie de situatie opvolgt, werpt hier geen ander licht op. Verzoeker kan gelet op voormelde vaststellingen het beweerd risico op om anderen in gevaar te brengen, niet voorwenden om zijn gebrek aan interesse te verschonen of te verklaren. Verzoeker toont overigens niet concreet aan welke gevaar zijn neef zou kunnen lopen indien hij enige interesse zou vertonen en hem vragen zou stellen. Het argument dat hij slechts contact heeft met zijn grootouders die oud zijn en in een andere streek wonen doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker de volgende pertinente vaststellingen *“U keerde eerder vrijwillig terug naar Arauca, ondanks de beweerdde doodsb bedreigingen. U verklaart dat u Arauca initieel hebt verlaten vanwege doodsb bedreigingen van de FARC (NPO (...), p. 8). Het is opmerkelijk dat u vrijwillig terugkeerde naar Arauca, waar de FARC actief is en waar de bedreigingen zouden zijn begonnen, louter en alleen omdat u niet kon aarden in de stad (NPO (...), p. 4). Enerzijds mag een dergelijke overweging niet zwaarder wegen dan een reële vrees om gedood te worden, en anderzijds zijn er in Colombia nog andere niet stedelijke gebieden dan Arauca waar u zich had kunnen vestigen, indien het leven in de stad voor u onmogelijk zou zijn.”* toeschrijft aan een jeugdige inschattingfout, omdat hij zich verveeelde in de stad en dacht dat de problemen inmiddels waren overgewaaid is niet ernstig te noemen. Verzoeker stelt zelf op dat ogenblik 18 jaar te zijn, opnieuw meerderjarig en toont niet aan dat hij op een dergelijke leeftijd niet in staat was om de ernst van de situatie in te schatten. De enkele bewering dat zijn terugkeer niet was ingegeven door het negeren van gevaar, maar door psychologische en familiale motieven is niet bij machte om hier een ander licht op te werpen. Dat hij niet naar dezelfde plaats terugkeerde, maar naar zijn grootouders een 27 kilometer verderop kan hier ook geen afbreuk aan doen. Verzoeker was zich bewust dat hij terugkeerde naar een regio die hij eerder was ontvlucht omwille van doodsb bedreigingen en dit louter omdat hij zich verveeelde. Dit gedrag ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de beweerdde nood aan internationale bescherming. Verzoeker werpt verder op dat hij zich niet in een ander niet-stedelijk gebied buiten Arauca had kunnen vestigen omdat hij niet over een netwerk beschikte en niemand kende die hem zou kunnen opvangen. Verzoeker overtuigt wederom niet. Verzoeker was immers een volwassen jongeman, die in staat was om te werken. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet elders had kunnen vestigen. Dat de middelen beperkt waren omdat er persoonlijke bezittingen werden verkocht om de reis naar Europa te kunnen bekostigen, toont net aan dat er financiële mogelijkheden waren.

Het algemene betoog dat bij de beoordeling in de bestreden beslissing van de verklaringen van verzoeker en deze van zijn broer en neef onvoldoende rekening wordt gehouden met de aard van de traumatische ervaringen, de subjectieve waarneming van dreigende situaties en de feitelijke consistentie op kernpunten overtuigt wederom niet. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan van verzoeker en zijn neef worden verwacht dat zij over deze fysieke confrontatie waarop de beweerdde nood aan internationale bescherming is gesteund, eenduidige verklaringen afleggen. Bovendien gaat het hier niet over kleine verschillen, zoals verzoeker wil doen uitschijnen, maar gaat het over een volstrekt andere voorstelling van de gebeurtenis die zij samen hebben beleefd. Zoals in de bestreden beslissing correct werd vastgesteld verklaarde verzoeker dat zij benaderd werden door twee mannen op een motorfiets, dat beide mannen op de motorfiets bleven zitten en dat zij onmiddellijk na het lossen van de schoten zijn weggerend, zonder te weten of zij werden achtervolgd, terwijl zijn neef verklaarde dat de man achterop zou zijn afgestapt om hen te bedreigen en dat nadat er in de lucht werd geschoten, zij enkele momenten verstijfd zijn blijven staan en pas vertrokken zijn nadat de daders waren weggereden. De vastgestelde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en

hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die er op wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker ook de volgende tegenstrijdige verklaringen *“De verklaringen over de eerste bedreigingen in Madrid verschillen. U geeft aan dat het begon met het telefoontje op 20 of 25 juli 2023 (NPO (...), p. 12) met de boodschap: ‘dacht jij dat jij jezelf zou kunnen redden door de streek te verlaten, we weten wie je familie is’ (NPO (...), p. 9) en dat uw neef die dag ook een dreiging via een WhatsApp-bericht ontving (NPO (...), p. 9). Uw neef en broer daarentegen verklaren dat alles begon op 31 juli 2023 toen het eerste dreigberichtje voor een financiële bijdrage bij hen toekwam (NPO (...), p. 3; NPO (...), p. 7). Ze voegen daaraan toe dat ze deze dreiging nog niet linkten met uw eerdere problemen en niet als dusdanig ernstig zagen (NPO (...), p. 3, 7; NPO (...), p. 7), wat vreemd zou zijn aangezien ze in het telefoontje dat u eerst ontving expliciet verwezen naar uw vorige problemen en naar uw familieleden.”* tracht te minimaliseren door te wijzen op het verschil van “slechts enkele dagen”, doch dit volstaat niet. Hun verklaringen zijn ook hier duidelijk tegenstrijdig, bijgevolg kan de bewering dat hij eerdere signalen “mogelijk” wel als bedreiging interpreteerde en zijn broer en zijn neef deze pas achteraf ernstig begonnen te nemen niet volstaan ter verschoning ervan.

Waar verzoeker vervolgens nogmaals aanvoert dat hij geen contact heeft met andere familieleden dan zijn grootouders en hij bewust geen navraag doet om niemand in gevaar te brengen, verklaart noch verschoont hij de vaststelling dat hij niet op de hoogte is van de problemen van de moeder van zijn neef. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent de situatie in Colombia en de verdere gebeurtenissen aldaar en dit zeker ook aan de personen die er eveneens mee te maken hebben, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal (zie hoger). Het betoog dat zijn neef verklaarde dat zijn moeder in een andere streek woonde en achteraf pas naar Chili vertrok en dat hij geen contact had, geen informatiekanaal en geen intentie om de mensen te betrekken doet hier geen afbreuk aan.

In het verzoekschrift wijst verzoeker er louter op dat de FARC zich tegen hem keerde en hem beschuldigde van sympathie of samenwerking met de ELN omdat hij aanhoudend weigerde om zich aan te sluiten en zijn schoonbroer, een ELN-commandant, was. Hiermee tracht verzoeker zijn verklaringen en het neergelegde stuk met elkaar verenigbaar te laten lijken, doch plaats hij de volgende vaststelling niet in een ander licht *“In de communicatie met de Fiscalia (vertaling document 7) verklaart u dat de FARC u begon te bedreigen en beschuldigde samen te werken met de ELN omwille van uw schoonbroer. Dit staat in contrast met uw verklaring voor het CGVS, waarin u aangeeft dat uw weigering om zich bij de FARC aan te sluiten de aanleiding zou zijn voor de bedreigingen en dat hun rekruteringspogingen toenamen na het overlijden van uw schoonbroer (NPO (...), p. 8).”*

De Raad stelt vast dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij van zijn verzoek om internationale bescherming, doch dat hij geen concrete argumenten en elementen bijbrengt die een ander licht zouden kunnen werpen op voormelde concrete, pertinente en omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat er op basis van het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen nood aan internationale bescherming kan blijken. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

*Zowel uit de **EUA** Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cqvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.*

*Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.*

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed

*uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar informatie waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, alsook naar informatie die minder recent is dan die waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd. Hij brengt aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Waar hij onder verwijzing naar algemene informatie benadrukt dat er een stijging is van het aantal sterfgevallen, "gewapende groeperingen zich blijven schuldig maken aan ernstig misbruik van burgers" en meent dat het bijgevolg bijzonder onredelijk is dat hij zonder enig probleem zou kunnen terugkeren naar Colombia, slaagt hij er niet in bovenstaande analyse om te buigen. Uit de bovenstaande analyse blijkt namelijk dat de verwerende partij oog heeft voor het voorkomen van gewapende conflicten in Colombia en het gevaar dat dit met zich mee kan brengen voor burgers. De verwerende partij is daarbij van oordeel, in overeenstemming met de beschikbare landeninformatie, dat in de rurale gebieden van een aantal departementen, weliswaar gewapende conflicten kunnen plaatsvinden doch dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. De regio vanwaar verzoeker verklaart afkomstig te zijn, het departement Cundinamar, wordt overigens niet vermeld als regio waar een gewapend conflict is.

De verwerende partij besluit dan ook terecht dat er op dit moment geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar verzoekers land en regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF